

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή προ Χριστού Γεννήσεως – Ματθ. 1, 1-25. (21/12/2014)

Ο Θεός είναι μαζί μας

Βρισκόμαστε στα πρόπυλα της Βηθλεέμ, αγαπητοί μου αδελφοί, στις παραμονές των Χριστουγέννων και στο προοίμιο αυτής της μεγάλης γιορτής, διαβάζουμε τον πρόλογο του κατά Ματθαίον Ευαγγελίου, που είναι ταυτόχρονα και εισαγωγή όλης της Καινής Διαθήκης. Ο Ευαγγελιστής σημειώνει ότι ο Ίησους, εκτός από Υιός της Παρθένου ήταν, ταυτόχρονα και Υιός του Δαβίδ και Υιός Αβραάμ.

Ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, ερμηνεύοντας αυτόν τον πρόλογο, απευθύνεται στον Ευαγγελιστή και τον ρωτά: «υποσχέθηκες να μᾶς μιλήσεις για τὸ συνάναρχο Λόγο του Θεοῦ, που γεννήθηκε πριν νὰ ὑπάρξει ὁ χρόνος καὶ μᾶς μνημονεύεις ὡς προγόνους Του τὸν Δαβὶδ καὶ τὸν Αβραάμ, ἀνθρώπους ἀπλούς καὶ χοϊκούς;»¹

Κι ὁμως. Η ἀναγραφή τῶν διαδοχικῶν γενεῶν ἐκφράζει τὴ θαυμαστότερη πραγματικότητα, ἀποκαλύπτει τὸ μέγα μυστήριο «ὅτι ὁ Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί». ² Αὐτὸ τὸ μυστήριο τὸ ζοῦμε ὡς φανέρωση, ὡς ἀποκάλυψη. Δὲ μᾶς εἶναι εὐκολο νὰ καταμετρήσουμε τὶς διαστάσεις του. Γιὰ νὰ τὸ ψηλαφίσουμε λίγο καθαρότερα, θὰ παρουσιάσουμε τέσσερις ἱστορικές εἰκόνες πὺ ἀποτελοῦν σημαντικές φάσεις τοῦ γεγονότος τῆς ἐπιφανείας τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν πρῶτη εἰκόνα συναντοῦμε στὰ πρῶτα κεφάλαια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, στὴν περιγραφή τῆς δημιουργίας τοῦ ὑλικοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἀνθρώπου, στὴ ζωὴ τῶν πρωτοπλάστων μέσα στὸν Παράδεισο. Ὁ Αδάμ καὶ ἡ Εὐᾶ ἀπολάμβαναν τὴν ἄμεση κοινωνία μὲ τὸ Θεό, ὑπῆρχε μεταξύ τους διάλογος ἀγάπης, καμία ἀπόσταση δὲν τοὺς χώριζε. Τὸ βλέμμα τοῦ ἀνθρώπου ἦταν λαμπερό, ἔπιανε τὴν παρουσία καὶ τὰ μηνύματα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ ἦταν ἡ πρῶτη εἰκόνα, ἡ πρῶτη ἐμπειρία τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Τὸ δεύτερο χρονικὸ γράφηκε αἰῶνες μετὰ τὴν ἔξωση τοῦ Αδάμ ἀπὸ τὸν παράδεισο. Ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ κινεῖται ταλαιπωρημένος στὴν ἔρημο τοῦ Σινᾶ καὶ ὁ Θεός καλεῖ τὸ Μωυσή ν' ἀνέβει στὴν κορυφή γιὰ νὰ τοῦ δώσει τὸ νόμο Του. Παράλληλα, ὁμως, δὲν ἐπιτρέπει στὸ λαὸ νὰ περάσει τὰ ὄρια καὶ ν' ἀκολουθήσει τὸ Μωυσή στὸν τόπο τῆς Θείας παρουσίας. ³ Ἦταν πιά φανερό πὺς ἡ παραδείσια ἐνότητα ἦταν παρελθόν. Οἱ ἄνθρωποι βρισκόνταν ὑπὸ τὴν προστασία τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ δὲν εἶχαν τὴν παρρησία νὰ τὸν κοιτάξουν κατὰ πρόσωπον. Ο Μωυσῆς καὶ ὁ λαὸς ἐκπροσωποῦσαν τὴ φθαρμένη γενεά, τὴν ἀνθρωπότητα πὺ ἀναπτύχθηκε ἔξω ἀπὸ τὸν Παράδεισο.

¹ Υπόμνημα στο Κατὰ Ματθαίον Ευαγγέλιο, Β', 1

² Α' Τιμ. 3,16

Στην τρίτη εικόνα ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν.³ Ο Θεός γίνεται σὰν κι ἐμᾶς, ζεῖ καὶ κινεῖται ὅπως ὅλοι μας, θεραπεύει τὶς πληγές μας, θρονιάζει στὴ γῆ τὴν ἀγάπη, δέχεται τὶς κρίσεις μας, τὶς κατηγορίες μας, ὑπομένει τὴν ἀτίμωση, σηκώνει τὸ Σταυρό Του καὶ βαδίζει τὸ δρόμο τῆς ὑπέρτατης θυσίας. Αὐτὴ εἶναι ἡ τρίτη εἰκόνα, ἡ ζωντανὴ πραγματικότητα τῆς Καινῆς Διαθήκης, τῆς ἐποχῆς ποὺ ἀποκαταστάθηκε ἡ ἐπαφή καὶ ἡ ἐπικοινωνία ἀνάμεσα στὸν ἄνθρωπο καὶ στο Θεό.

Απὸ τὴ Βίβλο ποὺ ἱστορεῖ τὴ σάρκωση, θὰ περάσουμε στὴ Βίβλο ποὺ χρωματίζει τὴν τέταρτη εἰκόνα, τὴν εἰκόνα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Εκείνη ἡ χαμένη χαρὰ τοῦ παραδείσου, ἡ δυνατότητα τῆς ἄμεσης ἐπαφῆς καὶ ἐπικοινωνίας μὲ τὸ Θεό θὰ εἶναι τὸ κλίμα τῆς οὐράνιας Βασιλείας, ὅπου οἱ ἄνθρωποι θὰ ἀντικρίζουν τὸ Θεό πρόσωπον πρὸς πρόσωπον. Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ τελικὴ ἀποκατάσταση, ἡ τελικὴ δόξα καὶ ἡ τελικὴ ἔνωση τοῦ ἁγιασμένου ἀνθρώπου μὲ τὸ Θεό. Ἡ ἀμεσότητα τῆς ἐπικοινωνίας, τὸ πλήρωμα τῆς εὐτυχίας.

Αὐτές εἶναι οἱ διακυμάνσεις τοῦ γένους μας, οἱ τέσσερις εἰκόνες τῆς ἀνθρωπότητας. Τὶ εἶχαμε, τὶ χάσαμε, τὶ μᾶς προσέφερε καὶ πάλι ὁ Χριστός μὲ τὴ σάρκωσή Του καὶ τὶ μᾶς ὑπόσχεται γιὰ τὴν αἰωνιότητα. Ὁ σαρκωμένος Λόγος ἀποκλήθηκε «Ἐμμανουήλ», τὸ ὁποῖο σημαίνει *μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός*,⁴ ὁ Θεός μαζί μας. Καὶ εἶναι μαζί μας ὁ Χριστός καὶ θέλει νὰ μείνει μαζί μας στὴν αἰωνιότητα. Αὐτὸ τὸ μήνυμα, αὐτὴν τὴ χαρμόσυνη πραγματικότητα τῆς ἐλπίδας ἅς τὴν κάνουμε βίωμα, τρόπο καὶ λόγο ζωῆς ἀπὸ αὐτὰ τὰ Χριστούγεννα. Γιατί μόνον ἔτσι θὰ μπορέσουμε νὰ τὰ γιορτάσουμε πραγματικά. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

³ Ιωάν. 1,14

⁴ Ματθ. 1,23